

Medaller olímpic

Dg, 2/09/2012 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

L'encanteri del Jocs Olímpics de Londres 2012, després d'apagar-se la darrera flama del pebeter, deixa bons records que volen ser capitalitzats per polítics i institucions diverses. També s'obre ara un espai a la reflexió i a la mirada atenta, sense experimentar la pressió insuportable i els comentaris de la tve que els ha transmès, sovint més d'aficionats que de professionals. El nacionalisme a ultrança i la fascinació per les medalles han relegat a un segon pla les proeses d'atletes i esportistes, instrumentalitzats per causes superiors. La mateixa cerimònia de clausura, amb el domini magistral que els britànics tenen de la música i dels escenaris, ajudats per una pirotècnia digital de grans efectes visuals, es va convertir més en un macroconcert de velles glòries que una cloenda olímpica i va mostrar una immensa bandera britànica al centre de l'estadi durant gran part del temps.

Una ullada al medaller. S'han repartit 957 medalles, agrupats els tres colors dels metalls. Un total de 80 estats, dels més de 200 que hi han participat, han obtingut alguna medalla. Els deu primers han obtingut 525 medalles, que representen el 54,85% del conjunt, més de la meitat. Entre els 20 primers s'han penjat 683 medalles amb el 71,36% del total. Només els dos primers, els Estats Units i la Xina, han guanyat el 20,06% de les medalles. Si mirem el medaller des de la perspectiva geogràfica i política, el món anglosaxó (EUA, Gran Bretanya i Austràlia) representen una gran potència. Europa ocupa 6 dels 10 primers llocs i la meitat dels 20 primers. Àsia, amb la Xina i Corea del Sud, aconseguix dos llocs entre els deu primers, i 5 llocs entre els 20 primers. Només dos més entren en aquests 20 primers: Cuba i Jamaica. Les medalles responen normalment, de manera especial en els primers llocs, a potències econòmiques. Unes, basades en la força de la societat. Unes altres, fonamentades en dictadures o règims totalitaris. Aquests fan servir el triomf esportiu per a l'exaltació pròpia i el rentat d'imatge. Sempre ha estat així i encara es manté avui. En altres casos, els resultats obeeixen a l'existència de talents excepcionals, com passa amb Jamaica. Llatinoamèrica i Àfrica, amb les excepcions de rigor, aconseguixen resultats testimonials. Espanya, amb 17 medalles, ocupa el lloc 21. La contribució de Catalunya arriba al voltant del 50% de les medalles aconseguides per la delegació espanyola. El paper de les dones ha estat determinant per mantenir la posició al tauler. El Brasil, amb el lloc 22 i amb el mateix nombre de medalles que Espanya, pujarà probablement posicions en acollir els propers Jocs Olímpics a Rio de Janeiro. Economia i esport tenen molts nexes d'unió. Política i esport, malgrat les hipòcrites recomanacions que no s'han de barrejar, també.

Waterpolo femení i natació sincronitzada, per posar dos exemples magnífics de la delegació espanyola, quasi íntegrament formades per atletes i esportistes catalanes, es tornaran a enfonsar en l'anonimat. TVE, amb els seus telediaris, tornarà a la rutina. Primer, més minutatge i empatia per a glòria del Reial Madrid. Segon, amb menys minutatge i a més distància, per al FC Barcelona. Els altres, mer farciment, menys quan personatges com Alonso i Nadal aconseguixin triomfs en automobilisme o tennis, que serveixin de sedant per a una audiència angoixada per la crisi econòmica i les retallades socials. Mentrestant, la candidatura de Madrid continua imparable encara que Espanya estigui al llindar d'un rescat

europèu, sense seguir l'exemple d'Itàlia que, per coherència, va retirar la candidatura de Roma.